

Moderació

«Alguns convergents i, sobretot els que jo anomeno guardians del Fossar de les Moreres, sempre han maldat per estigmatitzar els socialistes catalans»

Com és sabut, els que tenen el poder de nomenar la realitat imposen el que volen. Però aquest poder ha de tenir el que jo anomeno "palmeros" o, si voleu, claca. Pot ser personal a sou o voluntaris, però els necessiten. El periodisme servil els fa la feina. Però n'hi ha més de periodismes. Gràcies a Déu!

El procés ha estat i encara és un bon laboratori per a sociòlegs, lingüistes, semiòtics, psicòlegs, políticòlegs, juristes, historiadors, periodistes, filòsofs i per a tots els que tinguin la curiositat de saber com el realisme màgic ha pogut arribar tan lluny i amb les conseqüències que tots sabem.

Per sort, cada dia hi ha més gent que, sense renunciar al que s'ha fet ni als objectius finals, opta pel camí del possibilisme i del pragmatisme. Els que encara viuen de mantenir els ciutadans instal·lats en la mentida i en una sobreexcitació emocional en diran "autonomisme". I ho diran com un insult. És a dir, que, pel que es veu, aquí es va arribar a fer en algun moment república. República, el mot talismà, el comodí que tot ho arregla.

Els mateixos que titllen d'autonomistes tots els que han entès la necessitat de sumar per continuar avançant són els que són incapaços per decisió pròpia de tenir un govern efectiu. Si encara no s'entén que només amb poesia no s'anirà enlloc, poques coses més es poden fer. Bé, sí, dir el que realment fan i volen continuar fent: viure de la política i treure rèdit del dolor.

Alguns convergents i, sobretot els que jo anomeno guardians del Fossar de les Moreres, sempre han maldat per estigmatitzar els socialistes catalans. De fet, aquesta classe de personal pot arribar a dubtar de si ho són, de catalans. Doncs bé, s'hauria d'entendre que sense els socialistes catalans és impossible avançar ni amb més autogovern ni molt menys, evidentment, amb res que es pugui semblar a república.

És, de veritat, molt, però que molt preocupant veure fins a quin punt un tuit de condol de Joan Tardà per la mort d'Alfredo Pérez Rubalcaba va ser respost amb odi per un munt de seguidors del compte de Twitter del polític republicà. Amb menys odi, al president de la Generalitat, Quim Torra, li va passar el mateix. Espero, sincerament, que tot aquest fanatisme que existeix a les xarxes faci reflexionar als que, víctimes de radicalismes eixorcs, tenen l'obligació de gestionar, de moment, la quotidianitat.

Aquesta setmana, per exemple, el Parlament ha de designar els senadors autonòmics. El PSOE vol que el cap de files del PSC es converteixi en president del Senat, però abans de poder-ho ser, ha de rebre el vistiplau del Parlament de Catalunya. Fins ara, fins i tot després del 155, els diferents grups de la cambra catalana acceptaven els senadors que cadascú proposava. Però això, de moment, ha canviat. JxCat i ERC s'hi oposen. De moment.

El malaurat Rubalcaba deia, quan un tema era molt difícil de resoldre, que "no ho arreglava ni Iceta". Bé, més enllà que Iceta sigui el primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya i que sigui català, el que crec que hauria de pesar més en la balança és si amb Iceta com a quarta autoritat de l'Estat pot ser més fàcil trobar sortides a la situació actual. Des del meu punt de vista i tocant de peus a terra, sí. Una altra cosa és saber si les hipotètiques sortides que algun dia es plantejaran agradin a tothom.

El 28-A, l'electorat es va mostrar favorable a la moderació, a Catalunya i a Espanya. Encara

que costi, no estaria malament continuar en aquesta línia.